

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

2022. gada 30. martā *

Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Kravu gaisa pārvadājumu tirgus – Lēmums, ar ko konstatēts LESD 101. panta, EEZ līguma 53. panta un Kopienas un Šveices nolīguma par gaisa transportu 8. panta pārkāpums – Kravu gaisa pārvadājumu pakalpojumu cenu elementu (degvielas piemaksa, drošības piemaksa, komisijas maksa par piemaksām) saskaņošana – Informācijas apmaiņa – Komisijas teritoriālā kompetence – Pienākums norādīt pamatojumu – LESD 266. pants – Valsts piespiedu rīcība – Vienots un turpināts pārkāpums – Naudas soda apmērs – Pārdošanas apjoma vērtība – Dalības pārkāpumā ilgums – Atbildību mīkstinājoši apstākļi – Pretkonkurences rīcības veicināšana no valsts iestāžu puses – Neierobežota kompetence

Lietā T-341/17

British Airways plc, Hārmondsvērta [*Harmondsworth*] (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *J. Turner, R. O'Donoghue, QC*, un *A. Lyle-Smythe, solicitor*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *N. Khan* un *A. Dawes*, pārstāvji, kuriem palīdz *A. Bates, barrister*,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas Lēmumu C(2017) 1742 final (2017. gada 17. marts) par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu, EEZ līguma 53. pantu un Nolīguma starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par gaisa transportu 8. pantu (Lieta AT.39258 – Kravu gaisa pārvadājumi), ciktāl tas attiecas uz prasītāju, un pakārtoti – atcelt vai samazināt ar minēto lēmumu tai uzliktā naudas soda apmēru,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*] (referents), tiesneši J. Švarcs [*J. Schwarcz*], K. Iliopuls [*C. Iliopoulos*], D. Špilmans [*D. Spielmann*] un I. Reine,

sekretāre: E. Artemiu [*E. Artemiou*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2019. gada 13. septembra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums¹

[..]

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 59 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 31. maijā, prasītāja cēla šo prasību.
- 60 Komisija iebildumu rakstu Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza 2017. gada 29. septembrī.
- 61 2018. gada 31. janvārī prasītāja iesniedza Vispārējās tiesas kancelejā replikas rakstu.
- 62 2018. gada 12. martā Komisija Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza atbildes rakstu uz repliku.
- 63 2019. gada 24. aprīlī pēc ceturtās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa saskaņā ar Reglamenta 28. pantu nolēma nodot šo lietu izskatīšanai paplašinātā tiesas sastāvā.
- 64 2019. gada 16. augustā atbilstoši Reglamenta 89. pantā paredzētajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem Vispārējā tiesa uzdeva lietas dalībniekiem rakstveida jautājumus. Tie uz jautājumiem atbildēja noteiktajā termiņā.
- 65 Lietas dalībnieku paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausītas 2019. gada 13. septembra tiesas sēdē.
- 66 Ar 2020. gada 31. jūlija rīkojumu Vispārējā tiesa (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā), uzskatīdama, ka nav guvusi pietiekamu skaidrību un ka lietas dalībnieki ir jāuzaicina iesniegt apsvērumus par argumentu, kuru tie vēl nebija apsprieduši, atkārtoti uzsāka tiesvedības mutvārdu daļu, piemērojot Reglamenta 113. pantu.
- 67 Lietas dalībnieki noteiktajā termiņā atbildēja uz virkni jautājumu, kurus Vispārējā tiesa bija uzdevusi 2020. gada 4. augustā, un pēc tam iesniedza apsvērumus par to attiecīgajām atbildēm.
- 68 Ar 2020. gada 6. novembra lēmumu Vispārējā tiesa vēlreiz pabeidza tiesvedības mutvārdu daļu.
- 69 Ar 2021. gada 28. janvāra rīkojumu Vispārējā tiesa (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā), vēlreiz uzskatīdama, ka nav guvusi pietiekamu skaidrību un ka lietas dalībnieki ir jāuzaicina iesniegt apsvērumus par argumentu, kuru tie vēl nebija apsprieduši, atkārtoti uzsāka tiesvedības mutvārdu daļu, piemērojot Reglamenta 113. pantu.
- 70 Komisija noteiktajā termiņā atbildēja uz virkni jautājumu, kurus Vispārējā tiesa bija uzdevusi 2021. gada 29. janvārī un 16. martā. Pēc tam prasītāja pēc Vispārējās tiesas uzaicinājuma iesniedza apsvērumus par šīm atbildēm.
- 71 Ar 2021. gada 25. maija lēmumu Vispārējā tiesa vēlreiz pabeidza tiesvedības mutvārdu daļu.

¹ Ietverti tikai tie šā sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

72 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- pilnībā vai daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas uz to attiecas;
- turklāt vai pakārtoti – atcelt vai samazināt apstrīdētajā lēmumā tai uzlikto naudas sodu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

73 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

- prasību noraidīt;
- grozīt prasītājam uzliktā naudas soda apmēru, atņemot tai vispārējo 15 % samazinājumu gadījumā, ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka apgrozījumu, kas gūts no ienākošo kravu pārvaldījumu pakalpojumu pārdošanas, nevar iekļaut pārdošanas apjoma vērtībā;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III. Juridiskais pamatojums

[..]

A. Par atcelšanas prasījumiem

[..]

3. Par pirmo pamatu attiecībā uz kļūdu vai nepietiekamu pamatojumu, ciktāl apstrīdētais lēmums ir balstīts uz juridisko vērtējumu, kas nav saderīgs ar 2010. gada 9. novembra lēmumu, kurš tajā uzskatīts par galīgu

201 Prasītāja norāda, ka apstrīdētajā lēmumā ir kļūda vai – pakārtoti – nepietiekams pamatojums, ciktāl tā pamatojumā aprakstītais un rezolutīvajā daļā konstatētais pārkāpums nav saderīgs ar 2010. gada 9. novembra lēmumā konstatēto pārkāpumu, kurš apstrīdētajā lēmumā ir uzskatīts par galīgu, it īpaši attiecībā uz līdzdalībnieku skaitu un identiskumu. No tā izrietot, ka nedz valsts tiesa, kurā pēc tam celta zaudējumu atlīdzināšanas prasība, nedz apsūdzētie pārvaldītāji neesot varējuši no apstrīdētā lēmuma izdarīt secinājumus par prasībām atlīdzināt kaitējumu.

202 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.

203 Iesākumā jānorāda, ka prasītāja galvenokārt apgalvo, ka pastāv kļūda, kuru tā raksturo kā tiesību kļūdu. Tomēr argumentācija, kas ir šā apgalvojuma pamatā, pilnībā attiecas uz apgalvotu neatbilstību vai pretrunu esamību, kas izriet no Komisijas izvēles apvienot 2010. gada 9. novembra lēmumā un apstrīdētajā lēmumā izdarītos konstatējumus. Tādējādi jākonstatē, ka prasītājas argumentācija patiesībā attiecas uz pretrunīgu pamatojumu, ko turklāt apliecina prasītājas apgalvojums, kurš minēts iespējamās tiesību kļūdas pierādījuma atbalstam un saskaņā ar kuru “tas, ka Komisija ir saglabājusi divus pretrunīgus lēmumus, kuros konstatēts pārkāpums attiecībā uz vienu un to pašu dalībnieku, radīs nepieļaujamu neskaidrību Savienības tiesību

sistēmā”, kas ir pretrunā prasībai, ka “valsts tiesām, piemērojot Savienības tiesības [..], ir jāspēj balstīties uz skaidriem un precīziem Komisijas konstatējumiem”. No tā izriet, ka šis pamats ir vērtējams kā tāds, kas attiecas tikai uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

- 204 Šajā ziņā jāatgādina, ka tiesību akta pamatojumam ir jābūt loģiskam un tajā it īpaši nedrīkst būt saturiskas pretrunas, kas liedz pareizi uztvert šī tiesību akta pamatā esošos iemeslus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 151. punkts).
- 205 Tomēr saskaņā ar judikatūru pretruna lēmuma pamatojumā var ietekmēt tā spēkā esamību vienīgi tad, ja akta adresāts nav varējis uzzināt visu vai daļu no patiesā lēmuma pamatojuma, un ka tāpēc visa akta rezolutīvā daļa vai daļa no tās nav juridiski pamatota (spriedumi, 1995. gada 24. janvāris, *Tremblay* u.c./Komisija, T-5/93, EU:T:1995:12, 42. punkts, un 2000. gada 30. marts, *Kish Glass* /Komisija, T-65/96, EU:T:2000:93, 85. punkts).
- 206 Šajā gadījumā, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 9., 11., 1091. un 1092. apsvēruma, pārkāpuma konstatējumi, kas rezolutīvajā daļā ir izmantoti pret prasītāju, ietver vienīgi 2010. gada 9. novembra lēmuma aspektus, kurus Vispārējā tiesa ir atcēlusi ar 2015. gada 16. decembra spriedumu *British Airways*/Komisija (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988). Pārējie šā lēmuma aspekti, ciktāl prasītāja tos nebija apstrīdējusi, ir kļuvuši galīgi.
- 207 Tādējādi Komisija apstrīdētajā lēmumā pienācīgi paskaidroja, kāpēc tā ņēma vērā 2010. gada 9. novembra lēmuma rezolutīvo daļu, ciktāl tā attiecās uz prasītāju, un kāpēc tā sekojoši ierobežoja apjomu jaunajiem attiecībā uz prasītāju izdarītajiem pārkāpuma konstatējumiem.
- 208 Protams, kā norāda prasītāja, Komisijas izmantotās pieejas dēļ vienlaikus pastāv attiecībā uz prasītāju izdarīti pārkāpuma konstatējumi, kuri atšķiras it īpaši tādēļ, ka tajos norādītie līdzdalībnieki nav tieši tie paši. Tādējādi vienotā un turpinātā pārkāpuma daļas, kas saistītas ar EEZ iekšējiem maršrutiem, maršrutiem EEZ teritorijā, izņemot maršrutus starp Savienību un trešām valstīm, un maršrutiem starp Savienību un Šveici, apstrīdētajā lēmumā ir attiecināti uz vairākiem pārvadātājiem, uz kuriem šī rīcība nav attiecināta 2010. gada 9. novembra lēmumā.
- 209 Tomēr no tā neizriet pretruna, kas liegtu labi saprast apstrīdēto lēmumu. Šī situācija ir vienīgi rezultāts tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmai, kurā tiesa, kas pārbauda tiesiskumu, nevar pasludināt atcelšanu, kas pārsniegtu to, ko ir lūdzis prasītājs, jo citādi tā būtu lēmusi *ultra petita*, un apstāklim, ka prasītāja lūdza tikai daļēji atcelt 2010. gada 9. novembra lēmumu.
- 210 Ciktāl prasītāja apgalvo, ka, neraugoties uz 2010. gada 9. novembra lēmuma tikai daļēju atcelšanu, ciktāl tas uz to attiecas, Komisijai esot bijis pienākums izdarīt secinājumus no 2015. gada 16. decembra sprieduma *British Airways*/Komisija (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988), atsaucot minēto lēmumu, ir jākonstatē, ka tās argumentācija sakrīt ar otrā pamata atbalstam izklāstīto. Tā tādējādi tiks vērtēta saistībā ar minēto pamatu.
- 211 Ņemot vērā iepriekš minēto, šis pamats ir jānoraida.

4. Par otro pamatu attiecībā uz LESD 266. panta pārkāpumu

- 212 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi tai LESD 266. pantā noteikto pienākumu izdarīt visus derīgos secinājumus no iepriekšēja tiesas nolēmuma un ka tāpēc ir jāatceļ apstrīdētais lēmums vai vismaz tā rezolutīvās daļas 3. panta e) punkts.

- 213 Prasītāja it īpaši pārmet Komisijai, ka tā ir balstījies uz 2010. gada 9. novembra lēmuma konstatējumiem, lai uzliktu prasītājam sodu, lai gan Vispārējā tiesa 2015. gada 16. decembra spriedumā *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988) esot apstiprinājusi, ka tie bija būtiski kļūdaini.
- 214 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.
- 215 Saskaņā ar LESD 266. pantu iestādei, kura ir izdevusi atcelto aktu, ir jāveic pasākumi atceļošā sprieduma izpildei. Šis pienākums attiecas tikai uz tādiem pasākumiem, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu atceļošā sprieduma izpildi (spriedums, 2007. gada 29. novembris, Itālija/Komisija, C-417/06 P, nav publicēts, EU:C:2007:733, 52. punkts).
- 216 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai izpildītu atceļošā sprieduma prasības un to pilnībā īstenotu, attiecīgajai iestādei ir jāievēro ne tikai sprieduma rezolutīvā daļa, bet arī motīvu daļa, uz kuru balstoties ir taisīts šis spriedums un kura veido nepieciešamo pamatojumu tajā ziņā, ka motīvu daļa ir vajadzīga, lai noteiktu precīzu rezolutīvajā daļā nolemtā nozīmi (spriedumi, 1988. gada 26. aprīlis, *Asteris u.c./Komisija*, 97/86, 99/86, 193/86 un 215/86, EU:C:1988:199, 27. punkts, un 2003. gada 6. marts, *Interporc/Komisija*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 29. punkts).
- 217 Šajā ziņā jāatgādina – kā jau izriet no šā sprieduma 184. punkta, iemesli, kuri izgaismo Savienības tiesas konstatēto pārkāpumu precīzos iemeslus, tiek ņemti vērā tikai tāpēc, lai noteiktu precīzu nozīmi rezolutīvajā daļā nospriestajam (spriedums, 1999. gada 14. septembris, *Komisija/AssiDomän Kraft Products u.c.*, C-310/97 P, EU:C:1999:407, 55. punkts).
- 218 Tādējādi principā sprieduma atcelt tiesību aktu pamatojuma saistošais spēks nav attiecināms uz personām, kuras nav tiesvedības dalībnieces un attiecībā uz kurām spriedumā nevar tikt ietverts nekāds nolēmums (spriedums, 1999. gada 14. septembris, *Komisija/AssiDomän Kraft Products u.c.*, C-310/97 P, EU:C:1999:407, 55. punkts). Tāpat ir jābūt ar akta daļām attiecībā uz personu, kuras nav iesniegtas Savienības tiesas pārbaudei, attiecībā uz kurām šī tiesa tādējādi nevar pasludināt atcelšanu un kuras tādējādi attiecībā uz šo personu kļūst galīgas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 14. novembris, *British Airways/Komisija*, C-122/16 P, EU:C:2017:861, 85. punkts).
- 219 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa 2015. gada 16. decembra sprieduma *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988) 88. un 89. punktā uzskatīja, ka prasītājas prasība par 2010. gada 9. novembra lēmumu bija vērsta tikai uz tā daļēju atcelšanu un ka atcelšana, kuru Vispārējā tiesa pasludina, nevar pārsniegt to, ko prasītāja ir lūgusi, jo pretējā gadījumā tiesa būtu lēmusi *ultra petita*. Tāpēc Vispārējā tiesa nolēma atcelt strīdīgo lēmumu prasītājas prasījumu robežās. Tiesa noraidīja pret minēto spriedumu iesniegto apelācijas sūdzību, tādējādi būtībā apstiprinot konstatējumu un secinājumus, ko par šo jautājumu bija izdarījusi Vispārējā tiesa (spriedums, 2017. gada 14. novembris, *British Airways/Komisija*, C-122/16 P, EU:C:2017:861).
- 220 Tādējādi, lai gan ir taisnība, ka 2015. gada 16. decembra sprieduma *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988) pamatojums bija vērsts uz to, lai konstatētu prettiesiskumu, kas skar visu 2010. gada 9. novembra lēmumu, ciktāl tas attiecās uz prasītāju (skat. šā sprieduma 16. punktu), tomēr tā rezolutīvās daļas tvērums bija pienācīgi noteikts atbilstoši robežām, kas tiesvedībai noteiktas prasītājas prasījumos (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 14. novembris, *British Airways/Komisija*, C-122/16 P, EU:C:2017:861, 91. un 92. punkts).

- 221 Saskaņā ar šā sprieduma 218. punktā atgādināto judikatūru pamatojuma saistošs spēks, kas Komisijai attiecīgā gadījumā bija jāņem vērā, izpildot 2015. gada 16. decembra sprieduma *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988), nebija piemērojams tām 2010. gada 9. novembra lēmuma daļām, kuras nebija iesniegtas Vispārējās tiesas pārbaudei un uz kurām tādējādi nevarēja attiekties minētā sprieduma rezolutīvā daļa.
- 222 No tā izriet, ka Komisija nepārkāpa LESD 266. pantu, apstrīdētajā lēmumā balstoties uz 2010. gada 9. novembra lēmuma pārkāpuma konstatējumiem, kas nebija apšaubīti 2015. gada 16. decembra sprieduma *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988) rezolutīvajā daļā un kas tādējādi bija kļuvuši galīgi.
- 223 Tāpēc šis pamats ir jānoraida.
- 5. Par trešo pamatu attiecībā uz tiesību kļūdu un/vai būtiska procedūras noteikuma pārkāpumu saistībā ar nepietiekamu pamatojumu naudas soda apmēram un/vai Komisijas kompetences neesamību uzlikt naudas sodu, kurš nav saistīts tikai ar pārkāpuma konstatējumiem, kas izdarīti apstrīdētajā lēmumā*
- 224 Prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, pārkāpusi būtisku procedūras noteikumu vai pārsniegusi savas kompetences robežas, uzliekot tai tāda paša apmēra naudas sodu kā 2010. gada 9. novembra lēmumā uzliktais. Komisija esot balstījies uz apstākli, ka jaunais naudas sods nav saistīts tikai ar vienotā un turpinātā pārkāpuma, kurā prasītāja piedalījās, ierobežotajiem aspektiem (identificēti apstrīdētā lēmuma 1. pantā), bet arī balstās uz aspektiem, kas minēti 2010. gada 9. novembra lēmumā un “kas ir kļuvuši galīgi” (apstrīdētā lēmuma 3. pants).
- 225 Tomēr, pirmām kārtām, apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā neviens 2010. gada 9. novembra lēmumā minētais konstatējums vēl neesot bijis tāds, kas “kļuvis galīgs” attiecībā uz prasītāju, jo apelācijas sūdzība, kas iesniegta par 2015. gada 16. decembra spriedumu *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988) vēl tika skatīta.
- 226 Otrām kārtām, Vispārējā tiesa esot atcēlusi prasītājam 2010. gada 9. novembra lēmumā uzlikto naudas sodu, jo tā uzskatīja, ka minētajā lēmumā bija ietvertas būtiskas pretrunas. Tas nozīmējot, ka visus 2010. gada 9. novembra lēmuma konstatējumus esot vajadzējis atcelt, ja Vispārējā tiesa uzskatīja, ka to saista *ultra petita* princips. Tāpēc prasītājas ieskatā tas, ka Vispārējā tiesa no savas puses neatcēla 2010. gada 9. novembra lēmuma 1.–4. pantu kopumā, nenozīmē, ka Komisija varēja pamatoties uz šīm normām, lai vēlāk uzliktu tādu pašu naudas sodu, nesniedzot papildu pamatojumu, kas pamatotu no minētajām normām izrietošos konstatējumus.
- 227 Trešām kārtām, prasītāja apgalvo, ka Komisijas pieeja tai liedza saprast naudas soda apmēra pamatojumu apstrīdētajā lēmumā tās neskaidrības dēļ, kas pastāvēja attiecībā uz pārkāpuma, kurā prasītāja tika vainota, apjomu.
- 228 Ceturtām kārtām, Komisija neesot bijusi kompetenta apstrīdētajā lēmumā uzlikt naudas sodu, kurš nav saistīts tikai ar šajā pašā lēmumā izdarītiem pārkāpuma konstatējumiem.
- 229 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.
- 230 Jānorāda, ka šis pamats ir sadalīts četros iebildumos, kuri jāskata secīgi.

- 231 Pirmkārt, attiecībā uz apgalvoto kļūdu, ko Komisija esot pieļāvusi, ciktāl tā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī uzskatīja par galīgiem 2010. gada 9. novembra lēmumā minētos konstatējumus, uz kuriem tā balstījās, lai uzliktu prasītājam naudas sodu, jānorāda, ka, pieņemot, ka šī kļūda apstiprinātos, tā neietekmētu apstrīdētā lēmuma likumību, ciktāl tā skar šā lēmuma *ad abundantiam* motīvu.
- 232 Savienības iestāžu aktiem principā ir likumības prezumpcija, un tie tādējādi rada tiesiskas sekas tik ilgi, kamēr tie nav atsaukti, atcelti prasības atcelt tiesību aktu ietvaros vai pasludināti par spēkā neesošiem pēc prejudiciāla nolēmuma pieņemšanas vai iebildes par prettiesiskumu apmierināšanas (spriedums, 2004. gada 5. oktobris, Komisija/Grieķija, C-475/01, EU:C:2004:585, 18. punkts).
- 233 Aplūkojamie 2010. gada 9. novembra lēmuma konstatējumi apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī nebija ne atcelti, ne atsaukti, ne pasludināti par spēkā neesošiem. Tādējādi tie radīja tiesiskas sekas, uz kurām Komisija varēja derīgi atsaukties neatkarīgi no tā, vai tiem turklāt bija galīgs raksturs.
- 234 Turklāt jānorāda, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta 1. punktu apelācijai par Vispārējās tiesas spriedumu principā nav apturošas iedarbības (rīkojums, 2016. gada 7. jūlijs, Komisija/*Bilbaína de Alquitranes* u.c., C-691/15 P-R, nav publicēts, EU:C:2016:597, 16. punkts). Tādējādi tas, ka prasītāja iesniedza apelāciju, neliedza Komisijai izpildīt 2015. gada 16. decembra spriedumu *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988) saskaņā ar LESD 266. pantu.
- 235 Katrā ziņā apelācija, ko prasītāja iesniedza par 2015. gada 16. decembra spriedumu *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988), nevarēja paplašināt tvērumu prasījumiem par daļēju atcelšanu, ko tā bija izvirzījusi Vispārējā tiesā, ņemot vērā, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 170. panta 1. punktu “apelācijas sūdzībā lūdz pilnībā vai daļēji apmierināt tādus pašus prasījumus, kādus lūgts apmierināt pirmajā instancē, neiesniedzot jaunus prasījumus”.
- 236 Tā kā aplūkojamie 2010. gada 9. novembra lēmuma konstatējumi nebija apstrīdēti Vispārējā tiesā un tos nevarēja apstrīdēt tikai apelācijas stadijā, tie tādējādi bija kļuvuši galīgi attiecībā uz prasītāju datumā, kurā beidzās LESD 263. pantā paredzētais termiņš prasības celšanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 14. novembris, *British Airways/Komisija*, C-122/16 P, EU:C:2017:861, 98. punkts). Šis datums ir agrāks par datumu, kurā tika pieņemts apstrīdētais lēmums.
- 237 Otrkārt, attiecībā uz to, ka Komisija, kā apgalvots, prettiesiski nav pamatojusi neapstrīdēto 2010. gada 9. novembra lēmuma konstatējumu izmantošanu apstrīdētajā lēmumā, jānorāda, ka šim iebildumam trūkst faktiskā pamata, kā izriet no šā sprieduma 206. un 207. punkta.
- 238 Pieņemot, ka prasītāja ar šo iebildumu vēlas apstrīdēt likumību pašam faktam, ka apstrīdētajā lēmumā ir atsauce uz 2010. gada 9. novembra lēmuma neapstrīdētajiem konstatējumiem, ņemot vērā 2015. gada 16. decembra spriedumu *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988) atziņas, šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots, jo tas izriet no tā, ka nav ievērots minētā sprieduma motīvu saistošais spēks attiecībā uz konstatējumiem, kas neietilpa strīda priekšmetā, saskaņā ar to, kas tika nospriests šā sprieduma 221. punktā.
- 239 Treškārt, attiecībā uz iebildumu par prasītājam uzliktā naudas soda nepietiekamo pamatojumu, ņemot vērā neskaidrības par pārkāpuma, kurā prasītāja vainota, apjomu, Vispārējā tiesa šā sprieduma 209. punktā jau konstatēja, ka šis apgalvotās neskaidrības ir rezultāts tiesību

aizsardzības līdzekļu sistēmai un apstāklim, ka prasītāja lūdza tikai daļēji atcelt 2010. gada 9. novembra lēmumu. Šis pamatojums ir minēts apstrīdētajā lēmumā (skat. šā sprieduma 206. un 207. punktu).

- 240 Turklāt jāatgādina, ka pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā akta būtībai, un tam nepārprotami un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes – akta autores – argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot pieņemtā akta pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 147. punkts).
- 241 Pienākuma norādīt pamatojumu izpilde ir jāizvērtē, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto motīvu būtību un akta adresātu vai citu personu, kuras šis akts skar LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai akta pamatojumā ir izpildītas LESD 296. panta un Hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunkta prasības, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (spriedumi, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 150. punkts, un 2016. gada 13. decembris, *Printeos u.c.*/Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, 45. punkts).
- 242 Jānorāda, ka šajā gadījumā tas vien, ka apstrīdētajā lēmumā atbildība par noteiktām pārkāpuma daļām ir attiecināta uz lielāku skaitu dalībnieku nekā 2010. gada 9. novembra lēmumā par to pašu pārkāpjošo rīcību – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja –, nevar prasīt papildu paskaidrojumus, ciktāl nav runa par faktoru, ko Komisija ņēma vērā, aprēķinot naudas sodu.
- 243 Šajā ziņā, protams, jānorāda, tāpat kā norāda prasītāja, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 1209. apsvērumā pārbaudīja apsūdzēto pārvadātāju kopējo tirgus daļu globālā mērogā kā vienu no atbilstošajiem faktoriem vienotā un turpinātā pārkāpuma smaguma noteikšanai. Turklāt pretēji tam, ko apgalvo Komisija, no apstrīdētā lēmuma 1212. apsvēruma neizriet, ka tā nebūtu ņēmusi vērā šo tirgus daļu. Minētajā apsvērumā tā tikai norādīja, ka ņēma vērā “it īpaši pārkāpuma raksturu un ģeogrāfisko tvērumu”.
- 244 Turpretī no visiem apstrīdētā lēmuma 1198.–1212. apsvērumā minētajiem apsvērumiem par vienotā un turpinātā pārkāpuma smagumu izriet, ka Komisija saskaņā ar Tiesas judikatūru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Roca*/Komisija, C-638/13 P, EU:C:2017:53, 67. punkts) veica dažādo atbilstīgo faktoru visaptverošu vērtējumu, neņemot vērā nedz vienotā un turpinātā pārkāpuma dažādo daļu iespējamās īpašās materiāltiesiskās vai ģeogrāfiskās iezīmes, nedz – šajā stadijā – apsūdzēto pārvadātāju dažādo iesaistīšanās pakāpi. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 1219. apsvēruma, arī papildsumma tika noteikta, pamatojoties uz šo visaptverošo vērtējumu. Tomēr šajā visaptverošajā vērtējumā šā sprieduma 242. punktā norādītās atšķirības nebija tādas, kas liktu Komisijai prasītājai uzliktā naudas soda labas izpratnes labad sniegt papildu argumentāciju.
- 245 Attiecībā uz prasītājas argumentu, kurš sniegts, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, un saskaņā ar kuru, vispārīgi raugoties, mazāks dalībnieku skaits dažos pārkāpjošās rīcības gadījumos, kuri 2010. gada 9. novembra lēmumā ir attiecināti uz prasītāju, salīdzinot ar tiem, kuri noteikti apstrīdētajā lēmumā, pamato naudas soda samazinājuma saņemšanu, jānorāda, ka tas ir saistīts ar apstrīdētā lēmuma likumību pēc būtības, nevis ar nepietiekamu pamatojumu. Turklāt šis apgalvojums nekādi nav pamatots.

- 246 No iepriekš minētā izriet, ka atsaukšanās apstrīdētajā lēmumā uz 2010. gada 9. novembra lēmuma pārkāpuma konstatējumiem, kurus prasītāja nebija apstrīdējusi, nelika Komisijai naudas soda apmēra pamatošanas stadijā sniegt papildu pamatojumu.
- 247 Ceturtkārt, ņemot vērā, ka iebildums par Komisijas kompetences neesamību uzlikt naudas sodu nav saistīts tikai ar apstrīdētajā lēmumā minētajiem konstatējumiem par pārkāpumu, arī tas nav atbalstāms.
- 248 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu Komisija ar lēmumu var uzlikt naudas sodus uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām, ja tie tīši vai nolaidības dēļ pārkāpj LESD 101. vai 102. pantu.
- 249 Turklāt Savienības tiesa jau ir nospriedusi, ka Komisijas pilnvarām pieņemt noteiktu aktu katrā ziņā jāietver pilnvaras grozīt šo aktu, ievērojot noteikumus par tās kompetenci, kā arī [..] tam paredzēto formu un procedūras (spriedums, 2014. gada 9. decembris, *Lucchini/Komisija*, T-91/10, EU:T:2014:1033, 108. punkts). Īpašajā gadījumā, ja noteiktam tiesību aktam ir pasludināta daļēja atcelšana, šīm pilnvarām noteikti ir jāietver pilnvaras pieņemt jaunu lēmumu, kas attiecīgā gadījumā papildina tās akta daļas, kas ir kļuvušas galīgas.
- 250 Šajā gadījumā vispirms jānorāda, ka strīdīgie pārkāpuma konstatējumi, kas minēti 2010. gada 9. novembra lēmumā, tika izdarīti saistībā ar to pašu procedūru kā tā, kuras rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, un pēc tā paša paziņojuma par iebildumiem.
- 251 Turpinot – jākonstatē, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā pienācīgi paskaidroja, kāpēc tā ņēma vērā 2010. gada 9. novembra lēmuma rezolutīvo daļu, ciktāl tā attiecās uz prasītāju, un kāpēc tā sekojoši ierobežoja apjomu jaunajiem attiecībā uz prasītāju izdarītajiem pārkāpuma konstatējumiem (skat. šā sprieduma 206. un 207. punktu).
- 252 Visbeidzot, kā atgādināts apstrīdētā lēmuma 9. un 11. apsvērumā, ar 2015. gada 16. decembra spriedumu *British Airways/Komisija* (T-48/11, nav publicēts, EU:T:2015:988) tika pasludināta 2010. gada 9. novembra lēmuma atcelšana it īpaši tiktāl, ciktāl ar to prasītājam ir uzlikts naudas sods, tāpēc Komisija, lai īstenotu minēto spriedumu, saistībā ar apstrīdēto lēmumu no jauna pieņēma normu, ar kuru tā uzlika prasītājam naudas sodu par tās dalību vienotajā un turpinātajā pārkāpumā.
- 253 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka Komisija ir rīkojusies savas kompetences robežās.

[..]

9. Par astoto pamatu attiecībā uz kļūdām, ko Komisija ir pieļāvusi, aprēķinot samazinājumu, kurš prasītājam piešķirts atbilstoši iecietības programmai

- 407 Saistībā ar astoto pamatu prasītāja, pirmkārt, apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka prasītājas 2006. gada 27. februāra pieteikumam par iecietības programmas piemērošanu nebija “būtiskas pievienotās vērtības”, jo tas apstiprināja informāciju, kuru Komisija jau bija saņēmusi no *Lufthansa*.
- 408 Otrkārt, prasītāja norāda, ka tā iesniedza jaunus elementus, kas pierāda tādu nolīgumu esamību, kuros ir iesaistīti vairāki citi pārvaldātāji un kurus Komisija izmantoja apstrīdētajā lēmumā, bet kuru nozīmi Komisija cenšas mazināt, kļūdaini apgalvojot, ka tie jau bija publiski.

- 409 Treškārt, prasītāja norāda, ka ir iesniegusi pierādījumus, kas vismaz ļāva pierādīt konstatētā pārkāpuma apjomu un ilgumu.
- 410 Ceturtkārt, prasītāja norāda, ka ir vienlaikus kļūdainais un neatbilstīgs Komisijas vērtējums, ka prasītājas paziņojumi saistībā ar pieteikumu par iecietības programmas piemērošanu ir izvairīgi un neskaidri.
- 411 Piektkārt, prasītāja apgalvo, ka tā ir saņēmusi netaisnīgu attieksmi, salīdzinot ar pārējiem pieteikumu par iecietības programmas piemērošanu iesniedzējiem, kuri saņēma lielākus samazinājumus, lai gan uz dažiem apstrīdētajā lēmumā bija attiecināta tāda pati kritika kā uz prasītāju saistībā ar viņu paziņojuma pierādījuma spēku, bet citi, piemēram, *Air Canada*, bija apliecinājuši attieksmi, kas nav vērsta uz sadarbību.
- 412 Komisija apstrīd prasītājas argumentāciju.
- 413 Saskaņā ar 2002. gada paziņojuma par iecietību 20. punktu “uzņēmumi, kas neatbilst [..] noteikumiem, [lai iegūtu atbrīvojumu no naudas soda], var pretendēt uz tās sodanaudas [tā naudas soda] samazinājumu, kas tiem citādi būtu uzlikta[-s]”.
- 414 2002. gada paziņojuma par iecietību 21. punktā ir noteikts, ka, “lai varētu pretendēt uz [naudas soda samazinājumu atbilstoši šā paziņojuma 20. punktam], uzņēmumam ir jāsniedz Komisijai pierādījumi par iespējamo pārkāpumu, kas būtiski papildina pierādījumus, kuri jau ir Komisijas rīcībā [kam ir būtiska pievienotā vērtība salīdzinājumā ar Komisijas rīcībā jau esošajiem pierādījumiem], un tiem jāpārtrauc dalība iespējamajā pārkāpumā ne vēlāk kā pierādījumu iesniegšanas laikā”.
- 415 2002. gada paziņojuma par iecietību 22. punktā pievienotās vērtības jēdziens ir definēts šādi:
“Pievienotās vērtības” jēdziens attiecas uz to, ciktāl iesniegtie pierādījumi pēc sava rakstura un detalizētības pakāpes stiprina Komisijas spēju pierādīt attiecīgos faktus. Veicot šādu vērtējumu, Komisija parasti uzskata, ka lielāka vērtība ir rakstiskiem pierādījumiem, kas iegūti laikposmā, uz kuru attiecas fakti, nevis vēlāk iegūtiem pierādījumiem. Tāpat arī uzskata, ka lielāka vērtība ir pierādījumiem, kas tieši attiecas uz attiecīgajiem faktiem, nevis pierādījumiem, kam ir netieša saistība.”
- 416 2002. gada paziņojuma par iecietību 23. punkta b) apakšpunkta pirmajā daļā ir paredzētas trīs naudas soda samazinājuma kategorijas. Pirmajam uzņēmumam, kas izpilda minētā paziņojuma 21. punktā paredzēto nosacījumu, ir tiesības saņemt naudas soda apmēra samazinājumu 30–50 % apmērā, otrajam uzņēmumam – naudas soda apmēra samazinājumu 20–30 % apmērā un nākamajiem uzņēmumiem – naudas soda apmēra samazinājumu ne vairāk kā 20 % apmērā.
- 417 Komisijai ir plaša novērtējuma brīvība, izvērtējot uzņēmuma sadarbības kvalitāti un lietderību, it īpaši salīdzinājumā ar citu uzņēmumu ieguldījumu (spriedumi, 2007. gada 10. maijs, *SGL Carbon* /Komisija, C-328/05 P, EU:C:2007:277, 88. punkts, un 2015. gada 20. maijs, *Timab Industries* un *CFPR*/Komisija, T-456/10, EU:T:2015:296, 177. punkts).
- 418 Turklāt tas, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā izmanto visus tās rīcībā esošos pierādījumus un tātad arī informāciju, ko savā pieteikumā par iecietības programmas piemērošanu ir sniegusi prasītāja, nepierāda, ka minētajai informācijai bija būtiska pievienotā vērtība attiecībā uz pierādījumiem,

- kas jau bija Komisijas rīcībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 13. jūlijs, *ThyssenKrupp Liften Ascenseurs*/Komisija, T-144/07, no T-147/07 līdz T-150/07 un T-154/07, EU:T:2011:364, 398. punkts).
- 419 Visbeidzot paziņojums, kurš zināmā mērā tikai apstiprina Komisijas rīcībā jau esošu paziņojumu, būtiski neatvieglo Komisijas uzdevumu (skat. spriedumu, 2011. gada 17. maijs, *Elf Aquitaine* /Komisija, T-299/08, EU:T:2011:217, 343. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 420 Apstrīdētā lēmuma 1363.–1371. apsvērumā Komisija uzskatīja, ka elementiem, kurus prasītāja sniedza 2006. gada 27. februārī, iesniedzot savu pieteikumu par iecietības programmas piemērošanu, nebija “būtiskas pievienotās vērtības”, tādējādi neuzskatot prasītāju par pirmo uzņēmumu, kas atbilst 2002. gada paziņojuma par iecietību 21. punktā izklāstītajam nosacījumam. Tikai vēlākā stadijā administratīvajā procesā Komisija, pamatojoties uz pierādījumiem, kurus prasītāja bija iesniegusi vēlāk, uzskatīja, ka prasītāja ir devītais uzņēmums, kurš atbilst šā paziņojuma 21. punktā izklāstītajam nosacījumam (skat. apstrīdētā lēmuma 1381. apsvērumu).
- 421 Tādējādi Komisija apstrīdētā lēmuma 1364. apsvērumā norādīja, ka prasītājas 2006. gada 27. februārī sniegtie elementi “sastāvēja no daudziem dokumentiem, kas Komisijai jau bija zināmi pārbaužu rezultātā, no dažiem jauniem dokumentiem, kuriem attiecībā uz Komisiju bija ierobežota vērtība, un no uzņēmuma paziņojuma, kurš paliek izvairīgs un neskaidrs attiecībā uz aizliegtās vienošanās apjomu un [prasītājas] dalību šīs aizliegtās vienošanās norisē”.
- 422 Komisija apstrīdētā lēmuma 1365. apsvērumā no tā secināja, ka tie “tātad nesniedza būtisku pievienoto vērtību, jo ne pieteikums par iecietības programmas piemērošanu, ne 2006. gada 27. februārī iesniegtie dokumenti nesniedz Komisijai būtiskus papildu pierādījumus par apgalvoto pārkāpumu”.
- 423 Pirmām kārtām, jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Komisija to, ka prasītājas 2006. gada 27. februārī iesniegtajiem elementiem būtu “būtiska pievienotā vērtība”, neizslēdza tikai tāpēc, ka šie elementi tikai apstiprināja tās rīcībā jau esošu informāciju. Tā Komisija tostarp konstatēja, ka vairāki dokumenti, kurus prasītāja iesniedza, jau bija tās rīcībā tāpēc, ka tie bija atklāti prasītājas telpās veiktās pārbaudes laikā (apstrīdētā lēmuma 1370. apsvērumā). Komisija arī norādīja, ka dažiem prasītājas iesniegtajiem dokumentiem nebija saistības ar vienoto un turpināto pārkāpumu (šā lēmuma 1367. un 1370. apsvērumā) vai ka tie šā pārkāpuma esamību nepamatoja (minētā lēmuma 1367. apsvērumā).
- 424 Otrām kārtām, prasītājas iesniegtie elementi, kas tās ieskatā pierāda šā sprieduma 408. punktā minēto nolīgumu pastāvēšanu, sastāv no [konfidenciāli]². Komisija tos izmantoja [konfidenciāli]. Tomēr apstrīdētā lēmuma 1370. apsvērumā [konfidenciāli] Komisija norādīja, un prasītāja to nenoliedza, ka tā jau bija informēta par šo saziņu [konfidenciāli].
- 425 Trešām kārtām, pierādījumi, kuri prasītājas ieskatā esot ļāvuši paplašināt vienotā un turpinātā pārkāpuma apjomu un ilgumu, sastāv no [konfidenciāli]. Šie elementi tika izmantoti [konfidenciāli].

² Konfidenciālie dati ir dzēsti.

426 Apstrīdētā lēmuma 126. apsvēruma ir formulēts šādi:

[*konfidenciali*]

427 Tomēr no apstrīdētā lēmuma 124. un 125. apsvēruma izriet, ka Komisijas rīcībā jau bija [*konfidenciali*] informācija par šo saziņu [*konfidenciali*].

428 Turklāt no apstrīdētā lēmuma 193. apsvēruma izriet, ka, pateicoties dokumentiem, kuri bija iegūti prasītājas telpās veiktajā pārbaudē, Komisijas rīcībā jau bija pierādījumi [*konfidenciali*].

429 Tā kādā iekšējā elektroniskā pasta vēstulē ir minēts [*konfidenciali*].

430 Apstrīdētā lēmuma 336. apsvēruma ir formulēts šādi:

[*konfidenciali*]

431 Prasītājas paziņojumi, kas ir rezumēti apstrīdētā lēmuma 336. apsvērumā, apstiprina informāciju, ko šajā ziņā ir sniegusi *Lufthansa* saistībā ar savu pieteikumu par iecietības programmas piemērošanu un kas ir rezumēti apstrīdētā lēmuma 124. un 125. apsvērumā. [*konfidenciali*]. Tomēr jānorāda, ka prasītājas sniegtie pierādījumi, kas ir rezumēti 336. apsvērumā, sastāv vai nu no paziņojumiem, kuri veikti pēc strīdīgajiem faktiem saistībā ar Komisijas uzsākto procedūru, vai arī no netiešiem pierādījumiem [*konfidenciali*].

432 Ceturtām kārtām, attiecībā uz Komisijas veikto vērtējumu par [*konfidenciali*], saskaņā ar kuru [attiecīgais paziņojums] esot bijis “izvairīgs un neskaidrs attiecībā uz [strīdīgo] aizliegto vienošanos un [prasītājas] dalību šīs aizliegtās vienošanās norisē” (apstrīdētā lēmuma 1364. apsvēruma), jānorāda, ka prasītāja neapstrīd, ka tā nav skaidri atzinusi [*konfidenciali*] savas saziņas ar *Lufthansa* par DP pretkonkurences raksturu. Apstāklis, ka prasītāja neatzīst savu dalību pretkonkurences rīcībā, nav bez nozīmes, kad ir runa par tās mutiskā paziņojuma pievienotās vērtības novērtēšanu.

433 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu, ņemot vērā tās rīcībā jau esošos pierādījumus un prasītājas 2006. gada 27. februāra pieteikuma par iecietības programmas piemērošanu saturu, secinot, ka šis pieteikums nesniedza būtisku pievienoto vērtību 2002. gada paziņojuma par iecietību 21. punkta izpratnē.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

1) Atcelt Komisijas Lēmuma C(2017) 1742 final (2017. gada 17. marts) par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu, EEZ līguma 53. pantu un Nolīguma starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par gaisa transportu 8. pantu (Lieta AT.39258 – Kravu gaisa pārvadājumi) 1. panta 1. punkta e) apakšpunktu, 2. punkta e) apakšpunktu un 3. punkta e) apakšpunktu, ciktāl tajos ir konstatēta *British Airways plc* dalība vienotā un turpinātā pārkāpuma daļā, kas saistīta ar atteikumu maksāt komisijas maksas par piemaksām.

- 2) **Atcelt Lēmuma C(2017) 1742 final 1. panta 4. punkta e) apakšpunktu.**
- 3) **Naudas sods, kas *British Airways* ir uzlikts Lēmuma C(2017) 1742 final 3. panta e) punktā, tiek noteikts 84 456 000 EUR.**
- 4) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**
- 5) **Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī vienu trešdaļu *British Airways* tiesāšanās izdevumu.**
- 6) ***British Airways* sedz divas trešdaļas savu tiesāšanās izdevumu.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Spielmann

Reine

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2022. gada 30. martā.

[Paraksti]